לקוטי תורה — שיר השירים

קיצור ע"פ הנך יפה רעיתי

(א) רעיתי מפרנסתי שממשיכים גילוי אור א"ס במחשבה עילאה והיינו ע"י ועמך לא חפצתי וזהו הפי' השני דרעיתי לשון אהבה וריעות ועמ"ש מזה בד"ה אני ישנה גבי רעיתי:(ב) וכתיב יפה את רעיתי רעו"ד כתרצה הרצון שבמוח ואהבת ב"פ אור. ועמ"ש בענין הרצון שבמוח שהוא בחי' חכמה המקבל ממזל ונוצר חסד ונוצר אותיות רצון בביאור ע"פ וידבר משה אל ראשי המטות. ורעותא דלבא הוא הנמשך מההתבוננות בינה לבא ועמ"ש מזה בד"ה עיני כל. ג"כ בפ' מטות. וע"ז משבחה הנך יפה רעיתי. יפה כתרצה. וע"ז ממשיכים התלבשות אא"ס בחכ' ומדות. וע"י התלבשותו בחכ' נק' אב ונמשך משם החיות בהנשמות שנקרא רגל ברא כרעא דאבוה (ועמ"ש בביאור הזהר ר"פ כי תשא גבי והדל לא ימעיט כו') שנמשך בכל אחד הכח מחכ"ע לבוא לבחי' ביטול ממש כח מה וכמ"ש בסש"ב ס"פ י"ח. ועד"ז יובן ענין אכיל' מצה בפסח שנק' מיכלא דמהימנותא היינו מה שהוא ית' רועה ומפרנס הנשמות שנמשך מבחי' מוחין דאבא בכל נפש כו' ועמ"ש בת"א ע"פ כי אתה אבינו וע' מזה ברבות כי תשא ס"פ מ"ו. ויש להעיר מזה ג"כ לענין פי' שנקראו היו"ט שלש רגלים כי הם מקראי קדש ונמשך מבח' קדש העליון בבחי' הנשמות שנקראו רגל כרעא דאבוה כו' ועיין במא"א (אות ריש סעיף ט') בפי' ג' רגלים ובלק"ת מהאריז"ל ס"פ משפטים בענין ראיה ברגלים. ועד"ז י"ל בפי' מצות נ"ח עד שתכלה רגל מן השוק שע"י המשכת השמן והאור שמבחי' מוחין דאבא ע"ז יומשך החיות בבחי' הנשמה שנק' רגל כמ"ש נר לרגלי דבריך. שיכלה מבחי' השוק וטורי דפרודא הרומזים לתשוקות ותאוות גשמיים ולהיות אליו ית' תשוקתו וע' במדרש ג' שוקות הן. ומ"ש ע"פ פקדת הארץ ותשוקקיה:(ג) ופי' הנך יפה. היופי הוא מהתכללות כמה גוונין יחד והיינו ענין אהבה שהיא גוון לבן עם יראה גוון אדום (וזהו המשל כברזא סומקא לסוסיא חיוורא כי לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיך רעיתי. ועד"ז נאמר דודי צח ואדום) וגוון הממוצע בחי' רחמי'. ואח"כ נמשך בחי' יופי מלמעל'. יאר פניו אתנו. ע"ד הקב"ה מושך עליו חוט של חסד כו' וזהו ענין שופרי' דר' אבוהו מעין שופריה וזהו הנך יפה הב' ע"ד תתן אמת ליעקב כמ"ש בביאור ע"פ אלה מסעי ואח"כ יש עוד עליה יותר בחי' עיניך יונים.

והוא למעל' מבחי' רעיתי פרנסתי שזה אינו אלא בהתלבשותו בחו"ב שייך לומ' אכלתי יערי כו' אבל באתרי' לאו אורחי' למיכל בחי' סוכ"ע שלמעל' מהחכ' כו' וע"כ ההשפע' הבאה משם הוא רק עד"מ תענוג הראי' בבחי' הסתכלות עין בעין יראו וע' מ"ש בד"ה ואתחנן גבי וארא את הארץ כו' וזהו הנמשך ע"י עיניך יונים בבחי' אהבה בתענוגי' לאסתכלא ביקרא דמלכא, ועמ"ש ע"פ חכלילי עינים מיין:(ד) ובזח"ג האזינו (דר"צ ע"ב) פי' הנך יפה רעיתי קאי על מדרגת הנשמות שנקראים למען אחי ורעי. וא"כ הנך יפה הב' י"ל על נשמות שהן בבחי' דודים והוא ב' בחי' דלבבתני אחותי

כלה. ומ"ש בד"ה שה"ש בענין יחו"ע למס"נ באחד ויחו"ת בשכמל"ו בכל נפשך ע"ש. וע' בזח"ב פ' פקודי (דף רנ"ד). ובמדרש פי' הנך יפה במ"ע הנך יפה במל"ת ועמ"ש מענין מ"ע ומל"ת בד"ה שחורה אני ונאוה. ובד"ה אלה פקודי. ולשון הנך יש לומר ע"פ מ"ש ברבות בא פט"ו ע"פ הן עם שכל האותיות מזדווגים א"ט ב"ח כו' חוץ משני אותיות הללו הן כו' ע"ש, והענין כמ"ש ברבות ס"פ ואתחנן כל מה שבראתי בראתי זוגות שו"א כו'. אבל כבודי אחד ומיוחד כו' ע"ש.

והיינו כי בע"ס שייך זוגות משפיע ומקבל והם נקראים חמה ולבנה אדם וחוה כו'. אבל הוא ית' חד ולא בחושבן והנה הנשמה אע"פ שנמשכה מהכלים דע"ס חב"ד כו' מ"מ בבחי' יחידה שבנפש מלובש ניצוץ אלהות מבחינה שלמעלה מהחכמ' כמ"ש בע"ח שמ"א ע"פ אני אמרתי אלקים אתם ועמ"ש בפ' ואתחנן בד"ה ענין ק"ש אחד ואהבת וע"פ ולא תשבית מלח.

וע"ז רמזו ברבות בענין הן עם כו' כי א"ב דא"ט ב"ח מורה על ע"ס כמ"ש בע"ח של"ד אכן בחי' הן שאין להם זוג זהו ההארה מבחי' שלמעלה מהחכמה הנק' ראשית ועמ"ש בד"ה ביום השמיני בפי' וקדם צרתני. וז"ש הן האדם היה כאחד ממנו ואת"ל ברבות בראשי' פכ"א כיחידו של עולם כו'. וזהו הן הם יודו ויברכו כו'. ועל זה משבחה הנך יפה, בחי' הן נמשך ומתלבש בכף שהן חו"ב כמ"ש בזח"א חיי (דקכ"ג א') ועמ"ש בד"ה שאו את ראש כו' לגלגלותם בענין מבן עשרים שנה ומעלה כו' ע"ש ומזה נמשך הנך יפה רעיתי כו' כנ"ל והנה ארז"ל בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע קשרו להם שני כתרים וזהו ב"פ הנך יפה אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע: